"ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଆଧାର — ପ୍ରଭୁ ସ୍ନେହ"

ଆଜି ବାପଦାଦା ନିଜର ସ୍ନେହୀ, ସହଯୋଗୀ ଏବଂ ସହଜଯୋଗୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଯୋଗୀ ଆତ୍ମା ତ ସମସ୍ତେ ତେଣୁ ଏମିତି ବି କହିପାରିବା ଯେ ଏହା ଯୋଗୀମାନଙ୍କର ସଭା । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଯୋଗୀ ତୁ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମାମାନେ ବସିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଆତ୍ମିକ ଖୁସି, ଆତ୍ମିକ ନିଶା ଆତ୍ମିକ ଗର୍ବ ସଦାସର୍ବଦା ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ପରମାତ୍ମ ପ୍ରିୟ, ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ, ଜଗତର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଇଛୁ ? କେବଳ ମୂହୁର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ବା କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟି ପଡିଯାଉ, ଏତିକି ପାଇଁ ହିଁ ଭକ୍ତମାନେ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହାକୁ ହିଁ ମହାନତା ମନେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସ୍ନେହର ପାତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ । ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଇଛ । ଏହା କେତେ ମହାନ ଭାଗ୍ୟ । ଆଜି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ କ'ଣ ଚାହୁଁଛି ? ଅବୁଝା ବାଳକ ମଧ୍ୟ ଜୀବନରେ ସ୍ନେହ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ଧନ ପ୍ରାପ୍ତିର ଇଚ୍ଛା ପରେ ଆସୁଛି କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ସ୍ନେହ ଚାହୁଁଛି । ଯଦି ସ୍ନେହ ନାହିଁ ତେବେ ଜୀବନକୁ ନୈରାଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ବା ସ୍ୱାଦହୀନ ଜୀବନ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହ ମିଳିଛି, ତୁମେମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଇଛ । ଏହାଠାରୁ ବଡ ଜିନିଷ ଆଉ କିଛି ଅଛି ? ତେଣୁ ସ୍ନେହ ଅଛି ତ ଦୁନିଆ ଅଛି, ଜୀବନ ଅଛି । ଯଦି ସ୍ନେହ ନାହିଁ ତେବେ ଦୁନିଆ ନାହିଁ କି ଜୀବନ ନାହିଁ । ସ୍ନେହ ମିଳିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁନିଆ ମିଳିଗଲା । ଏହିଭଳି ସ୍ନେହକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ଦୁନିଆ ଏହି ସ୍ନେହ ପାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ବୁନ୍ଦା ପାଇଁ ଆତୁର ରହିଛି ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କର ତ ଏହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ନେହ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ଏହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ନେହରେ ପାଳିତ ହେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଆଗକୁ ବଢୁଛ । ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ସ୍ନେହର ସାଗରରେ ବୁଡି ରହୁଛ? ନା କେବଳ ଶୁଣୁଛ ବା ଜାଣିଛ ? ଅର୍ଥାତ୍ ସାଗର କୁଳରେ ଛିଡା ହୋଇ କେବଳ ଚିନ୍ତା କରୁଛ ଏବଂ ଦେଖୁଛ । କେବଳ ଶୁଣିବା ଏବଂ ଜାଣିବା ଏହା ହେଉଛି କୂଳରେ ଛିଡା ହେବା କିନ୍ତୁ ମାନିଯିବା ଏବଂ ମଜ୍ଜିଯିବା ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରେମର ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିବା । ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିବାର ବା ଲୀନ ହୋଇଯିବାର ଅନୁଭବ କରିପାରିଲ ନାହିଁ ତେବେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ନେହର ପାତ୍ର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରିଲ ନାହିଁ । ତୃଷାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଗଲ । ନିକଟକୁ ଆସି ମଧ୍ୟ ତୃଷ୍ଣା ଅର୍ଥାତ୍ ଶୋଷ ନ ମେଣ୍ଟିବା ଏହାକୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ ? ଚିନ୍ତାକର ତୁମକୁ କିଏ ଆପଣାର କରିଛନ୍ତି! କାହାର ପ୍ରିୟ ହୋଇଛ! କାହାର ପାଳନାରେ ପାଳିତ ହେଉଛ ? ତେବେ କ'ଣ ହେବ ? ସଦା ସର୍ବଦା ସ୍ନେହରେ ବୁଡି ରହିବା କାରଣରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସମସ୍ୟା ବା ହଲଚଲର ପ୍ରଭାବ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ବିଘ୍ନ-ବିନାଶକ, ସମାଧାନ ସ୍ୱରୂପ, ମାୟାଜୀତ୍ ଅନୁଭବ କରିବ ।

କେହି କେହି ସନ୍ତାନ କହୁଛନ୍ତି— ଜ୍ଞାନର ଗୁଢ ରହସ୍ୟ ସବୁ ମନେ ରହୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ କଥା ତ ମନେ ରହୁଛି ଯେ ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହର ଅଧିକାରୀ ଅଟେ । ଏହି ଗୋଟିଏ ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ସଦା ସମର୍ଥ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ଏହା ତ ସହଜ ଅଟେ ନା । ଯଦି ଏତିକି କଥା ବି ଭୁଲିଯାଉଛ ତେବେ ତ ମାୟାର ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ପଡିଯାଇଛ କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ କଥା ହିଁ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ଅଧିକାରୀ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି କଥା ମନେ ରଖ ଯେ ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଜଗତର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ବୁଝିପାରିଲ! ତେବେ ଏହା ସହଜ କଥା ନା । ଆଚ୍ଛା— ବହୁତ କଥା ତ ଶୁଣିଗଲ ଏବେ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, କାରଣ ଧାରଣ କରିବା ହିଁ ସମାନ ହେବା । ବୁଝିଲ!

ସମସ୍ତ ପ୍ରଭୁ ସ୍ନେହର ପାତ୍ର ସନ୍ତାମାନଙ୍କୁ, ସମସ୍ତ ସ୍ନେହରେ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସମସ୍ତ ସ୍ନେହର ପାଳନା ପାଇବାର ଅଧିକାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଗର୍ବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶାରେ ରହୁଥିବା, ଆତ୍ମିକ ଖୁସିରେ ରହୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଭରା ସ୍ମୃତି ସହିତ ନମସ୍ତେ ।

ପାର୍ଟିମାନଙ୍କ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:- ସମସ୍ତେ ସହଜଯୋଗୀ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା ? ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମନେପକାଇବା ସହଜଯୋଗୀ କରିଦେଇଥାଏ । ଯେଉଁଠି ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ସେଠାରେ ମନେ ପକାଇବା ସହଜ । ମୁଁ ସହଜ ଯୋଗୀ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତି ସର୍ବ ସମସ୍ୟାକୁ ସହଜରେ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ କାରଣ ସହଜଯୋଗୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସଂଗରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା । ଯେଉଁଠି ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ବାବା ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି, ସର୍ବଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସାଥୀରେ ଅଛି ତେବେ ସମସ୍ୟା ମଧ୍ୟ ସମାଧାନ ରୂପରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ଯଦି କୌଣସି ସମସ୍ୟା ଅଛି ତେବେ ବାବା ଜାଣନ୍ତି, ସମସ୍ୟା ଜାଣେ— ମୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ । ଏହିଭଳି ସମ୍ବନ୍ଧର ଅଧିକାର ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସମସ୍ୟା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ କ'ଣ କରିବି! ଏପରି ନୁହେଁ, ବାବା ଜାଣନ୍ତି ସମସ୍ୟା ଜାଣେ ।

ମୁଁ ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା । ତେବେ ସବୁ ବୋଝ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ସବୁ କଥା ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଚିନ୍ତା କରିବ ତେବେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଭାରୀ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସବୁ କଥା ଭାରୀ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ବିଚାର କର ଯେ ମୁଁ ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟେ, ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ଅଟେ ତେବେ ସବୁ କଥା ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଯଥାର୍ଥ ବିଧି, ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ପୂର୍ବରୁ ବାକି ରହିଥିବା ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିଲେ ମଧ୍ୟ ବୋଝର ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ଏହିଭଳି ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବ ତେବେ ଅନୁଭବ ହେବ ଯେପରି ପୂର୍ବର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହେଉଛି ଏବଂ ମୁଁ ଆତ୍ମା ବର୍ତ୍ତମାନର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିଛି । ଜମା ବି ହେଉଛି ଏବଂ ଚୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଜମା ହେବାର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ଚୁକ୍ତ କରିବା ମଧ୍ୟ ବୋଝ ଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉନାହିଁ ତେଣୁ ସଦା ସର୍ବଦା ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ମନେ ରଖ । ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ପଟ ଭାରୀ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଅନ୍ୟ ପଟଟି ଆପେ ଆପେ ହାଲୁକା ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରାପ୍ତିର ଖାତା ଯଦି ଭାରୀ ହେବ ତେବେ ପୂର୍ବର ହିସାବ-କିତାବ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଚୁକ୍ତ କରିବା ସହ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପକୁ ସଦା ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖ ତେବେ ସବୁ କିଛି ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ତେବେ ପୂର୍ବର ହିସାବ-କିତାବକୁ ହାଲୁକା କରିବାର ଉପାୟ ହେଲା— ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କର । ତୁମର ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହିଁ ଅଟେ । ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରାପ୍ତିକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିବ ତେବେ ସବୁ ସହଜ ହୋଇଯିବ । ପୂର୍ବର ହିସାବ ଶୂଳିରୁ କଣ୍ଟା ହୋଇଯିବ । କ'ଣ ହେଲା, କାହିଁକି ହେଲା କୁହ ନାହିଁ । ପୂର୍ବର ହିସାବ ଥିଲା ଯାହାକି ଚୁକ୍ତ ହେଲା । ତେବେ ପୂର୍ବର ହିସାବ କିତାବକୁ କ'ଣ ଦେଖିପାରିବ! ଯେଉଁଠି ଲଗନ ଅଛି ସେଠାରେ ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ବୋଝଭଳି ଅନୁଭବ ହୁଏ ନାହିଁ, ଖେଳ ଭଳି ଅନୁଭବ ହୁଏ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଖୁସି ରୂପକ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ହିସାବ କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କର ।

ଟୀଚରମାନଙ୍କ ସହିତ:- ସର୍ବଦା ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ସଫଳତାକୁ ଅନୁଭବ କରୁଛ ନା । ଅନୁଭବୀ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା! ଅନୁଭବ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଦକ୍ଷତା ଅଟେ । ଅନୁଭବର ଦକ୍ଷତା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସଫଳ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ସେବାର ନିମିତ୍ତ ହେବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ମଧ୍ୟ ଏକ ବିଶେଷତାର ଲକ୍ଷଣ । ତେବେ ଯେଉଁ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି ତାକୁ ହିଁ ଆଗକୁ ବଢାଇଚାଲ । ସଦାସର୍ବଦା ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ନିଜେ ଆଗକୁ ବଢିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ବଢାଉଛ । ଏହିଭଳି ନିମିତ୍ତ ଭାବନା ହିଁ ସଫଳତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଥାଏ । ତେଣୁ ନିମିତ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ମାଣ ହେବାର ବିଶେଷତାକୁ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରଖ । ଏହି ବିଶେଷତା ସଦାସର୍ବଦା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା କରିଦେବ । ତେଣୁ ନିମିତ୍ତ ହେବାର ପାର୍ଟ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଉପରକୁ ଉଠାଇଥାଏ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବା ବା ଭରପୁର ହେବା । ତେଣୁ ଦୃଢତା ଆଧାରରେ ସଫଳତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲ । ସଫଳତା ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ଦୃଢତା ଦ୍ୱାରା ସଫଳତା ଆପେ ଆପେ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଯିବ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରକେ ସେବାଧାରୀ ହେବାର ଗୋଲଡେନ୍ ଚାନ୍ସ (ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ) ମିଳିଛି, ତେଣୁ ବଡରୁ ବଡ ଚାନସେଲର୍ ଅର୍ଥାତ୍ କୁଳପତି ହୋଇଗଲ ନା । ପିଲାଦିନରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ ପାଇବା ଠାରୁ ହିଁ ସେବାଧାରୀ ହେବାର ଭାଗ୍ୟ ସାଥୀରେ ନେଇ ଆସିଛ । ଭାଗ୍ୟକୁ ଉଜ୍ଜଳ କରି ଆସିଛ । କେତେ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରିବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଗଲ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି କଥା ମନେ ରହୁ ଯେ ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରେଖା । ବାବା ମିଳିଲେ, ସେବା ମିଳିଲା, ସେବାସ୍ଥାନ ମିଳିଲା ଏବଂ ସେବା ସହିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପରିବାର ମିଳିଲା । ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ବା ନ ମିଳିଲା । ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ସବୁ କିଛି ମିଳିଗଲା । ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରାପ୍ତିର ଖୁସି ସଦା ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହିଥାଉ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସଦା ସର୍ବଦା ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲ । ନିମିତ୍ତ ଭାବନାର ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସେବାରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ ।

କୁମାରମାନଙ୍କ ସହିତ:- କୁମାର ଥିବା ସମୟରେ ବଞ୍ଚିଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ମିଳିଯିବା, ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ । କେତେ ଗୁଡିଏ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ବଞ୍ଚିଗଲ । କୁମାର ଅର୍ଥାତ୍ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା । କୁମାରୀ ଜୀବନ ମୁକ୍ତ ଜୀବନ । କିନ୍ତୁ କୁମାର ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ଖାଲି ରହିବା ଅର୍ଥ ବୋଝ ଉଠାଇବା, କୁମାରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାପଦାଦାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ଲୌକିକରେ ରହି ଅଲୌକିକ ସେବା କରିବାର ଅଛି । ଲୌକିକ ସେବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ମାଧ୍ୟମ ଅଟେ । ସେଥିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ ହିଁ ଅଲୌକିକ ସେବା କରିପାରିବ । ତେଣୁ ଲୌକିକରେ ରହି ଅଲୌକିକ ସେବା କର ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ଭାରୀ ହେବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ଅନୁଭବ ଶୁଣାଇ ସେବା କର । ଲୌକିକ ସେବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ ସେବାର ମାଧ୍ୟମ ମନେ କରି କର, ତେବେ ଲୌକିକ ସେବା ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ ସେବାର ବହୁତ ସୁଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରିବା କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ସେବା ତାହାର ମାଧ୍ୟମ ଅଟେ । ଏହିଭଳି ମନେ କରି ସେବା କର । କୁମାର ଅର୍ଥାତ୍ ସାହସୀ । ଯାହା ଚାହିଁବ ତାହା କରିପାରିବ, ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ସର୍ବଦା କୌଣସି ନା କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ରାୟ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କୁମାର ଅର୍ଥାତ୍ ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ କାରଣ କୁମାରମାନଙ୍କର ସଂସାର ହିଁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଯେବେକି ବାବା ହିଁ ତୁମର ସଂସାର ତେବେ ସଂସାରକୁ ଛାଡି ବୁଦ୍ଧି ଆଉ କେଉଁଆଡେ ଯିବ । ଯେହେତୁ ଜଣେ ହିଁ ସବୁକିଛି ହୋଇଗଲେ ତେବେ ସେହି ଜଣଙ୍କ ହିଁ ମନେ ପଡିବେ ନା ଏବଂ ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ଅନେକଙ୍କଠାରୁ ତ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲ, କାରଣ ଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ସମାହିତ ଅଟେ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ

ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିବାର ଅଛି, ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା, ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ସେବା ହିଁ ସେବା । ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଥାଏ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବା ପାଇଁ ଉମଙ୍ଗ ଆସିଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ବାବା ଏବଂ ସେବାର ସ୍ମୃତି ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହିଥାଉ । ଆଚ୍ଛା!

ସଂଗୃହୀତ ହୋଇଥିବା ବିଶେଷ ଅବ୍ୟକ୍ତ ମହାବାକ୍ୟ - କର୍ମବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ କର୍ମାତୀତ, ବିଦେହୀ ହୁଅ ।

ବିଦେହୀ ବା କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ :-

(୧) ହଦର ମୋର ମୋରର ଦେହ-ଅଭିମାନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

(୨) ଲୌକିକ ଏବଂ ଅଲୌକିକ, କର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ ଉଭୟରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ଭାବନାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

(୩) ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମର ହିସାବ-କିତାବ ବା ବର୍ତ୍ତମାନର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଦୁର୍ବଳତା କାରଣରୁ କୌଣସି ବି ବ୍ୟର୍ଥ ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

(୪) ଯଦି କୌଣସି ବି ସେବାର, ସଂଗଠନର, ପ୍ରକୃତିର ପରିସ୍ଥିତି ସ୍ୱସ୍ଥିତିକୁ ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିକୁ ଟଳମଳ କରୁଛି—ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି ନୁହେଁ, ତେଣୁ ଏହି ବନ୍ଧନରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

(୫) ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ, ପୁରୁଣା ଅନ୍ତିମ ଶରୀରରେ କୌଣସି ବି ପ୍ରକାରର ରୋଗ-ବେମାରୀ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିକୁ ହଲଚଲ ନ କରୁ— ଏହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୁଅ କାରଣ ରୋଗ-ବ୍ୟାଧି ଆସିବା—ଏହା ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସ୍ଥିତି ହଲଚଲ୍ ହୋଇଯିବା— ଏହା ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ ହେବାର ଲକ୍ଷଣ । ସ୍ୱଚିନ୍ତନ, ଜ୍ଞାନ ଚିନ୍ତନ, ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହେବାର ଚିନ୍ତନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଶରୀରର ବ୍ୟାଧିର ଚିନ୍ତନ ଚାଲିବା-- ଏହାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ । ଏହାକୁ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତି କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ କର୍ମଯୋଗୀ ହୋଇ କର୍ମର ବନ୍ଧନଠାରୁ ସର୍ବଦା ଦୂରରେ ରହି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ--ଏହା ହିଁ ହେଉଛି କର୍ମାତୀତ ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତି । କର୍ମାତୀତର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କର୍ମଠାରୁ ଅତୀତ ହୋଇଯାଅ । କର୍ମଠାରୁ ଅଲଗା ହୁଅ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରୁହ । କର୍ମ କେତେ ବି ବଡ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉ ଯେପରି କାମ କରୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଖେଳ ଖେଳୁଛି । ଚାହେଁ କିପରି ବି ପରିସ୍ଥିତି ଆସିଯାଉ, ଚାହେଁ କୌଣସି ଆତ୍ମା ପୁରୁଣା ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉ, ଚାହେଁ ଶରୀରର କର୍ମଭୋଗ ମଧ୍ୟ ଚୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଯାଉ କିନ୍ତୁ ହଦର କାମନାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବା ହିଁ ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଦେହ ରହିଛି, କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମାନଙ୍କ ସାଥୀରେ ଏହି କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ଉପରେ ପାର୍ଟ କରୁଛ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର୍ମ ନକରି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ କର୍ମ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କର୍ମର ବନ୍ଧନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିବା ହିଁ କର୍ମାତୀତ ବିଦେହୀ ଅବସ୍ଥା । ତେଣୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିବାର ଅଛି କିନ୍ତୁ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା କର୍ମରେ ବିନାଶୀ ଫଳର ଇଚ୍ଛାର ବଶୀଭୂତ ହେବାର ନାହିଁ । କର୍ମାତୀତ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମର ବଶୀଭୂତ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମାଲିକ ହୋଇ, ଅଧିକାରୀ ହୋଇ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିବା ଏବଂ ବିନାଶୀ କାମନାଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଇବା । ଆତ୍ମା ମାଲିକକୁ କର୍ମ ତା'ର ଅଧୀନ ନ କରିଦେଉ କିନ୍ତୁ ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଆତ୍ମା କର୍ମ କରାଇଚାଲୁ । କରାଇବାବାଲା ହୋଇ କର୍ମ କରାଇବା ଏହାକୁ କୁହାଯିବ କର୍ମର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିବା । କର୍ମାତୀତ ଆତ୍ମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିଥାଏ, ବନ୍ଧନରେ ନୁହେଁ ।

କର୍ମାତୀତ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହ, ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ, ପଦାର୍ଥ, ଲୌକିକ ହେଉ ବା ଅଲୌକିକ ହେଉ ଉଭୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ବନ୍ଧନଠାରୁ ଅତୀତ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତ । ଯଦିଓ କହିବା ପାଇଁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଶବ୍ଦ ଆସୁଛି ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ, ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ, କିନ୍ତୁ ଦେହ ପ୍ରତି ବା ତା'ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯଦି ଅଧୀନତା ରହିଛି ତେବେ ସମ୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ପାଲଟିଯିବ । କିନ୍ତୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ଆତ୍ମା କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ କର୍ମବନ୍ଧନର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥିବା କାରଣରୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ "ରାଜୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି । କେବେ ବି ନାରାଜ ହୋଇ ନଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ହିସାବ-କିତାବର ବନ୍ଧନରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ଥା'ନ୍ତି । ଚାହେଁ ପୂର୍ବଜନ୍ମର କର୍ମର ହିସାବ କିତାବର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଶରୀରରେ ରୋଗ ମଧ୍ୟ ଥାଉ, ମନର ସଂସ୍କାର ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଂସ୍କାର ସହିତ ଅମେଳ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ କର୍ମାତୀତ ଆତ୍ମା କର୍ମଭୋଗର ବଶୀଭୂତ ନ ହୋଇ ମାଲିକ ହୋଇ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରାଇଥା'ନ୍ତି । କର୍ମଯୋଗୀ ହୋଇ କର୍ମଭୋଗକୁ ଚୁକ୍ତ କରାଇବା—ଏହା ହିଁ ହେଉଛି କର୍ମାତୀତ ହେବାର ଚିହ୍ନ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କର୍ମଭୋଗକୁ ହସି-ହସି ଶୂଳିରୁ କଣ୍ଟା କରି ଭସ୍ମ କରିଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମଭୋଗକୁ

ସମାପ୍ତ କରିଦେବା, କର୍ମଯୋଗର ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା କର୍ମଭୋଗକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବା— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତି ।

ବ୍ୟର୍ଥ ସଂପଳ୍ପ ହିଁ ହେଉଛି କର୍ମବନ୍ଧନର ସୂକ୍ଷ୍ମ ରସୀ । କର୍ମାତୀତ ଆତ୍ମା ଖରାପ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ସିଏ କହିଥାଏ— ଯାହା ହେଉଛି ଭଲ ହେଉଛି, ମୁଁ ବି ଭଲ, ବାବା ବି ଭଲ, ଡ୍ରାମା ବି ଭଲ । ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ ବନ୍ଧନକୁ କାଟିବାରେ କଇଁଚିର କାର୍ଯ୍ୟ କରେ । ଯଦି ବନ୍ଧନ କଟିଗଲା ତେବେ କର୍ମାତୀତ ହୋଇଯିବ । ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରର ଅବିଦ୍ୟା ହୋଇଯାଅ । ଏହିଭଳି ହଦର ଅଥାତ୍ ବିନାଶୀ ଇଚ୍ଛାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ସମସ୍ତଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ସମାନ "କାମଧେନୁ" ଅଟନ୍ତି । ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ସର୍ବ ଭଣ୍ଡାର, ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତି ସଦା ସର୍ବଦା ଭରପୁର ରହିଥାଏ, ଅପ୍ରାପ୍ତିର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ନଥାଏ, ସେହିଭଳି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସର୍ବଦା ଏବଂ ସର୍ବସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୁର ହୁଅ । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଭିତରେ ପାର୍ଟ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖର ଜଞ୍ଜାଳଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବା ହିଁ ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି । ଏହିଭଳି ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକାରୀ ହୋଇ, ମାଲିକ ହୋଇ ସମସ୍ତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଉଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ । କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ କର୍ମ କର, ପୁଣି କର୍ମ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଅ—ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତିର ଅଭ୍ୟାସ । ଆତ୍ମାର ଆଦି ଏବଂ ଅନାଦି ସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଆତ୍ମା ରାଜା ଅଟେ, ମାଲିକ ଅଟେ । ତେଣୁ ମନର ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ନରହୁ । ଯଦି ମନରେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ଥିବ ତେବେ ସେହି ଗୋଟିଏ ବନ୍ଧନ ଅନେକ ବନ୍ଧନକୁ ଡାକି ଆଣିବ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ରାଜା ହୁଅ । ଏଥିପାଇଁ ବ୍ରେକ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଦରକାର । ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଁବ ତାହା ହିଁ ଦେଖିବ, ଯାହା ଶୁଣିବାକୁ ଚାହିଁବ ତାହା ହିଁ ଶୁଣିବ । ଏହିଭଳି ନିଜ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବାର ଶକ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ତେବେ ଯାଇ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଆସିପାରିବ ।

ବରଦାନ:- ପବିତ୍ରତାକୁ ନିଜର ଆଦି ଏବଂ ଅନାଦି ବିଶେଷ ଗୁଣ ରୂପରେ ସହଜରେ ଧାରଣ କରି ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ପୂଜନୀୟ ହେବାର ବିଶେଷ ଆଧାର ପବିତ୍ରତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଯେତେ ଯେତେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପବିତ୍ରତାକୁ ଧାରଣ କରିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପୂଜନୀୟ ହୋଇପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ବିଧିପୂର୍ବକ ଆଦି-ଅନାଦି ବିଶେଷ ଗୁଣ ରୂପରେ ପବିତ୍ରତାକୁ ଧାରଣ କରି ନିଅନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବିଧିପୂର୍ବକ ପୂଜିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ବୃତ୍ତି, ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ପବିତ୍ର ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ ସମ୍ପର୍କ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିଥା'ନ୍ତି, ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପବିତ୍ରତା ଖଣ୍ଡିତ ହୋଇନଥାଏ ସେହିମାନେ ହିଁ ବିଧିପୂର୍ବକ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ୟକ୍ତରେ ରହି ଅବ୍ୟକ୍ତ ଫରିସ୍ତା ହୋଇ ସେବା କର ତେବେ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣର କାର୍ଯ୍ୟ ତୀବ୍ରଗତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ:- ଯଦି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ଅଛି ତେବେ ତାଙ୍କ ଭଳି ଫରିସ୍ତା ହୁଅ । ସର୍ବଦା ନିଜର ପ୍ରକାଶମୟ ଫରିସ୍ତା ସ୍ୱରୂପ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖାଯାଉ ଯେ ମୋତେ ଏହିଭଳି ହେବାର ଅଛି ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତର ଦେବତା ରୂପ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଉ । ଅନୁଭବ ହେଉ ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସେହି ଶରୀରକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ଯାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ଅନୁଭୂତି ହେବାକୁ ଲାଗିବ ସେତେବେଳେ ଜାଣିବ ଯେ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଯାଇଛି ।